

Днешния день ни се видѣ сравнително по кжсъ. Пушечната стрѣлба отдавна се бѣше прѣкратила на лѣвия ни флангъ. Между това, на десния — още продължаваше учестена стрѣлба, и само кждѣ 10 часа вечерята стрѣлбата и тамъ утихна. Само неусипнитѣ турски стрѣлци въ бранището продължаваха да попукуватъ по честичко, отъ колкото по другата частъ на цѣлата позиция.

Щомъ се прѣкрати стрѣлбата, азъ турихъ прѣдъ стрѣлковитѣ окопи нощнитѣ секрети и отидохъ при дружинния командиръ съ рапортъ, разбира се, за състоянието на ротата, оржжията и патронитѣ, гдѣто намѣрихъ всичкитѣ офицери отъ дружината.

Офицеритѣ се приготовляваха да вечерятъ. Бондаръ — денсчика на Чилева нареждаше трапезата. Скоро започнаха да прииждатъ и останалитѣ нощни бухали — денсчицитѣ, както ги наричаха офицеритѣ. Съ тѣхъ наедно и моя Трайко дофтаса и пакъ съ сюрпризъ: той ми носеше свинско печено на шишъ.

— И отъ кждѣ намирашъ всичко това, го попитахъ азъ. Не ли ти забранихъ да се отлжчвашъ отъ опрѣдѣленото ти мѣсто?

— Е, че гладенъ ли ще стоите, ваше благородие, фамилиярно и съ полу-мѣмрение, отговаряше той.

Трайко ми доложи, че коня ми го не бивало.

— Не яде нищо, ваше-благородие и ходи като на кокили.

Но мене мисълта ми не бѣше за коня. Всичкитѣ офицери, не изключая и дружинния командиръ, ми се показаха умислени, и имаше за какво да бжджтъ загрижени. Опълченцитѣ, та и офицеритѣ бѣха истощени отъ безсъние, жажда и гладъ. Първитѣ вече четири дена не бѣха получвали топла храна и се храняха съ сухари. Въ нѣкои само роти се даваше или сиренъе, или фунтъ варено мѣсо, но най лошото бѣше, че пушкитѣ бѣха вече станали съвършенно негодни. Ний всички съзнавахме, че опълченлето, — бѣше станало безполезно за отбраната на шипченската позиция и че обязательно трѣбва да го смѣнятъ за почивка, а най повече за прѣвѣоржение.